

ΘΕΜΑΤΑ Λογοτεχνίας

ΤΕΤΡΑΜΗΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ,
ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Διεύθυνση
ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΛΕΞΙΟΥ, ΕΡΗ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

2021

ΤΕΥΧΟΣ 65

Ηλίας Μαργιόλας

ΠΕΝΤΕ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΧΤΕΣ...

Κανένας χτες,
 κανένας σήμερα,
 αύριο κανένας
 ποτέ κανένας.
 Τίποτα χτες,
 τίποτα σήμερα,
 αύριο τίποτα
 ποτέ τίποτα.
 Η έρημος σωπαίνει,
 η αιωνιότητα ξεχνάει,
 οι θεοί δεν άντεξαν...
 Γυρίζουμε στη γιορτή;
 Φεύγουμε απ' τη γιορτή;
 Ποιος να το ξέρει...
 Σκάβει ο χρόνος αργά
 την πέτρα, τα σώματα,
 την πικρή θύμησή σου.
 Κοιτάζω τώρα,
 το αχνό αποτύπωμα

του μικρού χεριού σου.
Ποιοι σ' αγάπησαν
και ποιους αγάπησες;

ΜΕ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΠΙΡΤΟ

Με το τελευταίο σπίρτο,
θ' ανάψω τη λάμπα της μάνας μου
και το τζάκι της γιαγιάς μου.
Απ' τη λάμπα μπορεί
να καεί το σπίτι μας
κι απ' το τζάκι η γειτονιά μας.
Μπορεί έτσι να καεί κι η μοναξιά,
τα φυλαγμένα σχέδια στα συρτάρια,
μια παιδική φωτογραφία
στην τσέπη του παλιού μου σακακιού,
τ' αλεξανδρινό σου στο μπροστινό παράθυρο,
να φύγει κι ο φόβος του μεσονυχτίου
απ' το σκοτεινό κλειδωμένο δωμάτιο,
κι ακόμα να σβήσουν τα συνθήματα
και μια κηλίδα αίμα,
που επιμένουν στον απέναντι τοίχο
να στοιχειώνουν λυπημένα φαντάσματα.
Θ' ανάψω τη λάμπα για τη μάνα μου,
το τζάκι για τη γιαγιά μου,
και τα παιδιά της γειτονιάς
που θα 'ρθουν και θ' ανθίσουν πάλι.

ΞΕΝΟΣ

Ξένος ο ταχυδρόμος, ξένος...
Ξένος ο σύντροφος, ξένος...
Ξένος ο Θεός, ξένος...
Πώς το 'ξερες
και έκρυψες τους χάρτες σου,
πώς το 'ξερες
και έκλεισες τους ναούς,

πώς το 'ξερες
και κάλεσες συναγερμό;

ΔΕΝ ΦΟΒΑΜΑΙ ΤΙΣ ΡΩΓΜΕΣ ΜΟΥ

Δεν φοβάμαι τις ρωγμές μου
γιατί δεν με νοιάζει
από πού θα μπεις κι από πού θα βγεις
εσύ, η ζωή κι ο θάνατος.

Δεν ντρέπομαι για τις ήττες μου
γιατί τις δέχτηκα όλες
κατάστηθα στη μάχη.
Δεν φοβάμαι τις γραντζουνιές μου
γιατί από 'κεί σε γνώρισα,
από 'κεί ένωσα τη γεύση του αίματος.
Δεν λυπάμαι για τους αποχαιρετισμούς
γιατί από 'κεί ερωτεύτηκα το ταξίδι
και το νόστο του γυρισμού.

Μην πεις για μένα λοιπόν
πώς νικήθηκα απ' τον πόνο,
γιατί ο πόνος μ' ελευθέρωσε
απ' τις ψευδαισθήσεις της αθανασίας.
Μην πεις για μένα
ότι με μάγεψαν οι ξενιτιές
γιατί χτυπώ την πόρτα σου,
μην πεις πως έφυγα ποτέ
γιατί ήμουν πάντα εδώ.

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΕΔΩ !

Σταματήστε εδώ...
Σ' αυτόν τον δρόμο έμενε ένας άνθρωπος
που έσβησαν τ' όνομά του.
Σ' αυτό το σπίτι έμενε ένας άνθρωπος
που εμπόδισαν τα βήματά του,

λίγο πριν φτάσει στ' όνειρό του,
 που έβλεπε τη μέρα απ' το φεγγίτη,
 που δεν τον άφησαν
 να δει ακόμα μιά χρονιά
 ν' ανθίζει η κερασιά του,
 που γράφανε στην πόρτα του
 «ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΔΙΑΜΟΝΗΣ»

Ολοχρονής εκείνος,
 Έγραφε ένα τραγούδι
 Που δεν άντεξε να το τελειώσει
 Γιατί του 'βγαινε πολύ βραχνό
 Και πολύ θλιμμένο
 Τ' άκουγε η Παναγιά στο εικονοστάσι
 Κι' έσκυβε το κεφάλι της
 Και μια γυναίκα σε μιά παλιά
 Ασπρόμαυρη φωτογραφία
 Τ' άκουγε και δάκρυζε.
 Κοιτούσε κι' αυτός την Παναγιά
 και την λοιπόταν τόσο,
 κοιτούσε και την γυναίκα,

ξεχνιόταν η ματιά του μακριά
 κι' τότε το τραγούδι συντρίβονταν.

Σ' αυτό το σπίτι έμενε ένας άνθρωπος
 που πρέπει να βρούμε την εικόνα του,
 να ξεσκεπάσουμε τ' όνομά του.
 Γιατι ήταν ένας άνθρωπος
 που εμπόδισαν τα βήματά του,
 που έβλεπε τη μέρα απ' το φεγγίτη.
 Σταματήστε εδώ,
 μην παρηστάνουμε τους αθώους
 μπροστά σ' ένα ανοιγμένο τάφο,
 πάνω από ένα θαμμένο τραγούδι.